

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:39	5:57	6:32
4:56	5:56	6:31
4:46	5:56	6:31
4:50	5:58	6:33
5:02	6:03	6:33
4:41	5:53	6:13

ישנתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצווי תבל, לזיכוי הרבים. הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

יום השישי

התחזקות לנוכח המרגדיה

לפני כחודש פקדה טרגדיה קשה את אחת המשפחות הנודעות בגולת מקסיקו, משפחת הנדיב הידוע ר' משה סאבא ע"ה שנספה יחד עם רעייתו ועם בנו ורעייתו ע"ה בתאונה טרגית קשה.

בעקבות האסון הנורא, התכנסו המונים מבני הקהלה היהודית אמונית במקסיקו סיטי, לכנס חיזוק, שם הובאו בפניהם דברי חיזוק שנאמרו במיוחד לבני הקהלה לנוכח האסון הקשה על ידי גדולי ישראל מארצינו הקדושה.

גדולי ישראל שליט"א אמרו כי כל אחד בפני עצמו יודע על מה הוא צריך להתחזק, אך באופן כללי יש לחזק את עמודי התורה והחסד, ונקודה מיוחדת בפני עצמה ציינו, כי כדי להרבות זכויות יש לבני הקהלה לקבל על עצמם להמנע מעשיית מלאכות, לפחות כמחצית השעה טרם כניסת השבת.

ויהי רצון שלא ישמע שוד ושבר בגבולנו.

אבל, משה רבינו לא עולה להר, כרגע עסוקים בהכנות לשבת קודש. צריכים לאפות ולבשל את המן לקראת שבת.

האם יש לנו השגה ותפיסה מינימלית בדבר זה? הדעת שלנו הרי היתה נותנת, שכשנמצאים באוירת פסגות כל כך מיוחדת, לאחר ארבעים ותשע ימי הכנה והשתוקקות וספירה, לאחר התטהרות והתקדשות של שלוש ימים שבהם מתעלים לדרגה גבוהה יותר מהמלאכים, ואפילו הוסיפו עוד יום אחד להכנה לקבלת התורה, מה לנו ול'זוטות' כמו בישול ואפיית מן והכנות פיזיות כאלה ואחרות לקראת השבת.

אך התורה הקדושה מגלה לנו, ממש את ההיפך. אכן, הגענו לפסגות, כבר זכינו לכתרים ולהוד זיו שכינה על כל אחד מאתנו, אך כרגע צריכים להכין את כבוד השבת, כרגע לא מתקדמים הלאה. ומה איתנו?

אנחנו היום כאן, בעולם מלא חומריות וגשמיות, מוקפים מכל צד בטרדות שונות.

על אחת כמה וכמה, שכשמגיע ערב שבת, אנחנו חייבים לקחת פנאי מכל העיסוקים השונים, ופשוט להכין את עצמינו לקראת השבת, להכין את הצרכים של שבת, כי זה קודם לכל הדברים האחרים.

לילה ויום, לקראת יום השבת קודש שבו יזכו להופעת הדר מלכותו עליהם.

מגיע יום חמישי, משה רבינו בונה מזבח ומקריב עליו קרבן, מזה על המזבח ועל בני ישראל את הדם, וקורא באזניהם את ספר הברית, ובני ישראל כולם כאחד עונים 'נעשה ונשמע', ובכך מגיעים לשיא ההכנות לקראת מתן תורה.

אך טבעי הוא, שביום האחרון, יום שישי, היום שבו היו עתידים מלכתחילה לקבל בו את התורה, יתעלו בני ישראל עוד ועוד, יעשו מעשה נוסף של התעלות והתקדשות והתטהרות לקראת המעמד המיוחד והנורא.

אך לא! לא כך אירע!

ביום שישי - אומרת הגמרא בשבת - לא היו לו למשה רבינו פנאי, הוא לא עלה להר, ולא עשו שום מעשה הראוי לציון לקראת קבלת התורה.

למה לא היה לו פנאי? מבארת הגמרא, 'משום טורח שבת'.

מדהים.

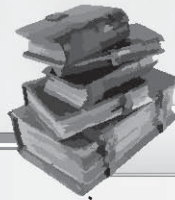
כל יום בני ישראל מוסיפים עוד ועוד, לכאורה יכולים הם להוסיף עוד משהו ביום האחרון, עוד עליה להר של משה רבינו יכולה לקדם אותם עוד לקראת המעמד שמקיים את כל העולמות כולם.

שבת לפנות בוקר, ז' סיון, ב' אלפים תמ"ח לבריאת העולם. היקום כולו מקיץ לשמע קולות וברקים, ובמדבר סיני יוצא משה רבינו ומעורר את עם ישראל כולו לבוא ולהתייצב בתחתית ההר, לזכות להיות במעמד הנשגב ביותר בהיסטוריה האנושית מאז בריאת העולם ועד עתה.

זה לא הגיע פתאום, לא ברגע אחד זכינו לכך. ואיננו מדברים על זכות האבות הקדושים שהביאה אותנו לזכיה עצומה זו, אף לא לכור הברזל שעברנו במצרים שזיככה אותנו בדרך לקראת קבלת התורה כוונתנו. אלא להכנה האדירה של 49 ימי הספירה וההשתוקקות לקראת יום חתונתנו, עד שביום ראש חודש סיון הגיעו כולם כאיש אחד בלב אחד להר סיני, ולהכרזה ביום שלאחר מכן: 'זאתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש'.

יום אחר יום, עולה משה רבינו אל ההר, ומקבל הנחיות ברורות מהקדוש ברוך הוא כיצד להכין את בני ישראל לקראת היום המקוה והנכסף, הנחיות מפורטות של התקדשות והטהרות ופרישה, לצד הגבלה ואזהרות על שמירה של מרחק. וכך מתכוננים בני ישראל בסילודין במשך שלושה ימים

פניני הלכה

שאלה: האם צריכים שידלקו נרות שבת בכל חדרי הבית, או שמספיק להדליק במקום האכילה?

תשובה: לגבי ההדלקה במקום האכילה, הרי שיש בכך גם משום כבוד שבת וגם משום עונג שבת, ומלבד זאת יש גם טעם נוסף של הדלקה משום שלום בית שלא יכשלו מחמת האפילה בעין ואבן.

ולכן, מעיקר הדין צריכים לראות שיהיה אור גם בכל חדרי הבית, ולא רק במקום האכילה. ויש האומרים שיש בכך גם משום חובת עונג שבת.

אמנם, אם כבר קיים את התקנה בהדלקת הנר לכבוד שבת בהדלקה במקום האכילה שבביתו, אין צריכים להדליק בשאר החדרים נר שבת, ודי בכך שמגיע לחדרים אור ממקום אחר. אבל אם אין מגיע לשאר החדרים אור אחר, צריכים להדליק שם נר שבת. אך את הברכה מברכים רק על הנר שמדליקים במקום האכילה.

מקורות: שבת כה, ב רש"י ד"ה חובה וד"ה הדלקת; רמב"ם שבת ה, א ושם ל, א; שו"ת בית הלוי א, יא; מגן אברהם ומשנה ברורה רסג, ב; שו"ת שבט הלוי ג, כד. ובשו"ת רב פעלים (ב, נא) כתב, שאם רוצים הבעל והאשה לברך כל אחד בחדר אחר, אין בזה ברכה לבטלה.

לשון חכמים

ועל דרך הפשט אמרו שהיא מצוה שנוכח תמיד בכל יום את השבת שלא נשכחה ולא יתחלף לנו בשאר הימים, כי בזכרנו אותה תמיד יזכור מעשה בראשית בכל עת, ונודה בכל עת שיש לעולם בורא, והוא צוה אותנו באות הזה כמו שאמר 'כי אות היא ביני וביניכם'. וזה עיקר גדול באמונת הא"ל. וטעם לקדשו - שיהא זכרונו בו להיות קדוש בעינינו, כמו שאמר 'זקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד'. והטעם, שתהא השביתה בעינינו בעבור שהוא יום קדוש, להפנות בו מעסקי המחשבות והבלי הזמנים, ולתת בו עונג לנפשינו בדרכי ה', וללכת אל החכמים ואל הנביאים לשמוע דברי ה', וכו'. וזה טעם שביתת הבהמה, שלא תהא בלבנו מחשבה עליה.

ולכך אמרו ז"ל שהשבת שקולה כנגד כל מצות שבתורה, מפני שבה נעיד על כל עיקרי האמונה בחדוש ובהשגחה ובנבואה. ובמכילתא רבי יצחק אומר, לא תהא מונה כדרך שהאחרים מונים, אלא תהא מונה לשם שבת. ופירושה, שהגוים מונין ימי השבוע לשם הימים עצמן, יקראו לכל יום שם בפני עצמו, או על שמות המשרתים, כנוצרים, או שמות אחרים שיקראו להם, וישראל מונים כל הימים לשם שבת, אחד בשבת, שני בשבת, כי זו מן המצוה שנצטוונו בו לזכור תמיד בכל יום. וזה פשוטו של מקרא.

רמב"ן יתרו כ, ז

אמרת השבת

"זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו, מה שאין הפה יכולה לדבר ואין האוזן יכולה לשמוע" (ראש השנה כו, א).

דרש רבי מאיר שפירא מלובלין, ועמד ותמה, אם אין האוזן של בשר ודם יכולה לשמוע את שני הדיבורים כאחד, מה טעם דיבר הקדוש ברוך הוא בדיבור אחד את מה שהאוזן של בני ישראל לא תוכל לשמוע?

ופירש את הדברים כלפי מצב הדור, כשהוא מפרש שהדיבור 'זכור' המונה כל אחד לזכור לעצמו על קדושת השבת, והדיבור 'שמור' הוא כלפי אחרים, שצריך אחד לשמור על זולתו שגם הוא ישמור את השבת.

באותו מעמד עילאי, כשכולם אמרו נעשה ונשמע, לא עלה על דעתם כלל, שיתכן מצב בו יצטרכו הם להזהיר אחרים על שמירת השבת, שכן איזה נפש יהודי תעזי ותחלל את יום השבת. ולכן לא יכלו לשמוע באותו מעמד שיצטרכו הם להגיע לכך שישמרו על אחרים שאף הם יכבדו את השבת ולא יחללוה.

אבל הקדוש ברוך הוא המביט מראשית אחרית, ידע מראש שבני ישראל לא יעמדו באותו מצב לעולם, ועוד יבואו ימים ויירדו ממעמדם הנוכחי, ואז יצטרכו לאזהרת 'שמור', שישמרו אף על אחרים.

לפיכך נכתבה בתורה אזהרת 'שמור' רק בדברות השניות, שם היו כבר אחרי חטא העגל, שם יכלו הם להבין כמה צריכים הם להגיע לאזהרה זו, לשמור גם על אחרים שישמרו את השבת, ולא די להם בזכירה שכל אחד מהם זוכר לעצמו את יום השבת לקדשו.

פרשת השבת

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ (ז, ז)

וכשיבא לביתו ימהר לאכול מיד דתניא זכור את יום השבת לקדשו וזכרהו על היין בכניסתו (טור סימן רעא).

והב"ח הביא על כך את דברי הסמ"ג (עשין סוף סימן כט) שהביא מדרש על שינוי הלשון בין הדברות הראשונות שנאמר 'זכור' ובדברות האחרונות נאמר 'שמור': 'זכור בים ושמור ביבשה', ופירש הסמ"ג, שבים אין צל של בתים ואילנות, ונראה שהוא יום גדול אף כשהוא סמוך לחשכה, וביבשה בעיר אף כשהוא יום גדול דומה שהוא סמוך לחשכה, ולכן אמר 'זכרהו בים', שגם כשהוא בים וכיוצא בזה שנדמה לו בכניסת השבת שעוד היום גדול, יזכור את השבת כמו ביבשה שכבר נדמה שמתקרב הלילה. וכן להיפך, 'שמרהו ביבשה', כשעומד ביציאת השבת ביבשה, אל ימהר להוציא את השבת כשמחשיך, אלא ישמור כמו שהיה בים שנעשה חושך מאוחר יותר. והסמ"ד לכך את דברי המכילתא, שדרשו את שינוי הלשון 'זכור מלפניו ושמור מלאחריו, מכאן שמוסיפין מחול על הקודש'.

לפי זה ביאר הב"ח את כוונת הטור, שלכן ימהר לקדש מיד, שכן מהכתוב 'זכור את יום השבת לקדשו' ששם נאמר דין קידוש, לומדים על תוספת שבת בכניסתו, ומכאן שהקידוש צריך להיות אף קודם שחשכה.

מעשה לשבת

על פי פעלו

יוסג גבולו". ושוב חזר הצדיק לעבודת הקודש, מבלי שאף אחד מהמסובים יבין למה כוונתו, מלבד איש אחד, הלוא הוא מיודענו בעל בית המזיגה.

באותה שעה בה ערך רבי מאיר'ל את שולחנו בפרימישלאן, נפל אדון הכפר המרוחק למשכב, והרופאים לא מצאו מזור למכתו, וכך היה שוכב מלופף ביסורים.

כששכב כך על מיטתו מחוסר אונים, הבויק בלבו הרעיון, שמא הדבר בא לו מחמת שהציק ליהודי חוכר בית המזיגה. תיכף ומיד שלח לקרוא ליהודי, ושליחיו חזרו בידיים ריקות, היהודי אינו בכפר, נסע הוא למקום רחוק וישבו רק באמצע השבוע. ציווה עליהם האדון לשוב ולהודיע בבית היהודי, שמיד עם בואו לכפר, יבוא לפניו.

חיכה האדון מיוסר ביסוריו מספר ימים, עד לשובו של היהודי מפרימישלאן, ומיד עם שובו קיבל את הידיעה שהאדון מצווה עליו להופיע בפניו תיכף ומיד. חשש היהודי מההודעה שתמתין לו בבית האדון, אך בינתיים כבר הספיקו להודיע לו, כי האדון שוכב על מטתו מיוסר ביסורים.

משהגיע לפני האדון, הודיע הוא מיד ליהודי כי חוזר הוא מכוונתו לנשלו מבית המזיגה, וביקש ממנו כי יחזור לעמוד על משמרתו מאחורי חביות היי"ש, ואף הוסיף ואמר לו כי מותר הוא לו על דמי השכירות של אותה שנה, אך זאת מבקש הוא ממנו כי יעתיר עבורו שיתרפא ממחלתו.

ואכן, עד מהרה שב היהודי למשרתו, ואף הגוי שב למשרתו כאדון הכפר ללא פגע רע.

מחללו, שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו' כפי נוסחאו שתמיד היה מוסיף את המילה 'קודש' לצד הזכרת השבת, ומיד פתח וביאר: 'כל שומר שבת קודש כדת מחללו שכרו הרבה מאוד', ומה שכרו? 'על פי', מה שגוזר בפיו, 'פעלו', כך יפעלו בשמים, שהרי צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים.

תוך כדי כך, פונה רבי מאיר'ל לעבר המסובים אצל שולחנו המהור, ושואל אותם: "מה אתם אומרים מאיר'ל שומר שבת קודש?", וזאת ידוע הוא, כי דרכו של צדיק זה היה תדיר לדבר על עצמו כעל גוף שלישי תוך כדי קריאת שמו הפרטי עם הכינוי. כששמעו המסובים את השאלה מפורשת יוצאת מפי הצדיק בקדושה ובטהרה, מיד השיבו כולם ואמרו 'הן, הן, ודאי ובודאי'.

ושוב חזר הצדיק ומדבר לעצמו: "מאיר'ל שומר שבת קודש כהלכתו, והוא גוזר ואומר 'איש על מחנהו ואיש על דגלו', שלא יזוז שום איש ממקומו ומעמדו, ולא

בימים קדמונים, כשישבו פזורות ישראל בארצות אירופה הקרות, שם נאסרו עליהם הרבה מסוגי הפרנסות המצוינות, היו רבים מבני אחינו מתפרנסים מחכירת בתי מזיגה, והיו היהודים מפעילים את בתי המזיגה שעמדו נצבים בכפרים השונים, שם העוברים ושבים והכפריים היו מטיבים את לבם במשקה חריף זה או אחר, עד שהיו קוראים הכל למוזג המשקאות בשם 'מושקה'.

רבים היו סובלים סבל רב מאדוני הכפר מהם היו חוכרים את בית המזיגה, וסיפורים רבים מלווים את עם ישראל מאז. כזה הוא הסיפור שלפנינו, וכך היה מעשה.

אל הרב הקדוש רבי מאיר'ל מפרימישלאן זכותו יגן עלינו, בא יהודי שהיה מחזיק בית מזיגה בכפר מרוחק כלשהו, וממנה היה פרנסתו מצויה, והנה אדון הכפר רצה לנשלו מחזקתו, ובא והתלונן בפני הצדיק על צרתו כי רבה, היות ופרנסתו שלו עם כל בני ביתו באה על ידי בית מזיגה זה, ואם ינשלו האדון, אנא ילך, ויוותר בעירום ובחוסר כל.

שמע הרבי את אנחותיו של אותו יהודי, וביקש ממנו להישאר אצלו על שבת.

ומנהגו של הרבי רבי מאיר'ל, שהיה בשולחנו המהור קורא ומזמר בעצמו את הזמר 'כל מקדש', ותוך כדי כך מפרש פירושים שונים על דרך המליצה על דברי הפייטן.

באותה שבת, קורא רבי מאיר'ל בנעימה ובקול אדיר וחזק כדרכו בקדושה, את הבית הראשון של הפיוט 'כל מקדש שביעי כראוי לו, כל שומר שבת קודש כדת

דבריהם הם זכרונם

הגאון הצדיק רבי שאול בראך זצוק"ל אב"ד קאשוי - כ"ו שבט ת"ש - 70 שנה להסתלקותו

הגאון הצדיק רבי שאול בראך רבה של קאשוי, היה מגדולי רבני הונגריה בדורו, כשכולם ענו אחריו 'מקודש מקודש'.

בספר הליכות היי"ו 'שאול בחיר ה'", מתואר סדר יומו, ובתוכו גם פירוט הנהגותיו בערב שבת וכיום השבת, להלן קטעים מהדברים:

בערב שבת קודש הלך רבינו למקוה טהרה כחצות היום, ואחרי הטבילות לבש בגדי שבת. בשבת קודש וכיום טוב, לא השתמש בתאורה המרכזית ולא במים הזורמים מכח מכונות, אך החמיר כן רק לעצמו ולא הזכיר זאת אף פעם בדרשותיו.

לפנות ערב הקדים לבית המדרש אחרי הדלקת הנרות, ואז אמר לפני תפלת מנחה שיר השירים בקול מילה במילה, בנוסח מלא נענועים ודביקות נפלאה שאין לתארה. כל באי בית המדרש שמעו והתענגו מנועם הדברים, ולכן הזדרזו כל ערב שבת להקדים לבוא לתפילה שלא יתאחרו לשמוע את אמירת שיר השירים מפי רבינו.

בלילות שבת ארוכים בחורף, כשזמן הדלקת נרות היה בשעה שלוש וחצי בערל, גמר רבינו אחרי התפלה את סעודת ליל שב"ק בשעה חמש וחצי בערך, הלך מיד לישון מעט, ובשעה שבע - שבע וחצי, כבר קם ממיטתו וישב ללמוד עד הבוקר כשתים עשרה שעות רצופות. במשך כמה שעות של לימודים אלו, ישב על ידו תלמידו משמשו ולמד איתו יחד, כי התאורה אצל רבינו היתה רק על ידי נרות, ואסור לקרוא לאור הנר לבדו שמא יטה. אחרי כמה שעות שלח רבינו את תלמידו לישון, והוא נשאר ער ללמוד לבד ובלי לעיין בספר תוך כדי שהוא מטייל בחדרו אנה ואנה.

רבי שאול בראך זצוק"ל

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְדֵי יְקָרִים:

בשֶׁבֶת זוֹ קוֹרְאִים אֶנְחֵנוּ בְּקִרְיַת הַתּוֹרָה, עַל קַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, שֶׁם הִצְטַוְנוּ בְּפִרוּשׁ 'זְכוֹר אֶת יוֹם הַשֶּׁבֶת לְקַדְּשׁוֹ'.

וְרַשׁ"י הַקְּדוֹשׁ בְּפִרוּשׁוֹ עַל פְּסוּק זֶה, מְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק שְׂצַרִּיכִים תִּמְיָד לְזַכֵּר אֶת יוֹם הַשֶּׁבֶת, גַּם בַּיָּמֹת הַחֹל, שְׂאֵם הַזְּמַן חַפְּזֵי יָפֵה צְרִיכִים לְהִזְמִין אוֹתוֹ לְכַבוֹד הַשֶּׁבֶת. וּמְקוֹר דְּבָרָיו שֶׁל רַשׁ"י זֶה מִבְּרִיתָא הַקְּרוּזָה 'מְכִילְתָּא', וְשֵׁם מְבַאֵר שֶׁזֶה כְּבָר מִיּוֹם רֵאשׁוֹן.

וְדָאֵי כְּבָר שְׂמַעְתֶּם פְּעַם עַל מַחְלַקַת שְׂמַאי וְהֵלֵל, אֵיךְ הִדְרָךְ לְהִתְנַהֵג לְכַבוֹד שֶׁבֶת, שְׂשִׁמְאֵי הִזְקוּ הָיָה קוֹנָה כָּל שְׁבוּעַ מִתְחַלֶּלֶת הַשְּׁבוּעַ אֶת הַבְּהִמָּה הַכִּי יָפֵה לְכַבוֹד שֶׁבֶת, וְאֵם מְצָא לְמַחְרַת מִשְׁהוּ יוֹתֵר טוֹב, הָיָה קוֹנָה אוֹתָהּ,

וְשׁוֹחֵט אֶת הַקּוֹדֶמֶת לַיּוֹם חוֹל. אֲבָל הֵלֵל הִזְקוּ לֹא הָיָה דוֹאֵג כְּבָר מִתְחַלֶּלֶת הַשְּׁבוּעַ לְאֲכֹל שֶׁל שֶׁבֶת, אֲלֵא כָּל יוֹם לְאֲכֹל שֶׁל אוֹתוֹ יוֹם.

יֵשׁ פְּאֵלָה שְׂמֻסְבִּירִים אֶת רַשׁ"י שְׂכֻנָּתוֹ רַק עַל דְּבָרִים וַחֲפָצִים יָפִים, וְלֹא כְּשֵׁרֵאִים דְּבָר שְׂרָאוֹי לְאֲכִילָה, שְׂעַל זֶה אֵין צְרִיכִים לְדָאֵג מִיּוֹם רֵאשׁוֹן. יֵשׁ פְּאֵלָה שְׂמֻסְבִּירִים שְׂבִאָמוֹת בְּמַחְלַקַת זֶה הִלְכָה כְּמוֹ שְׂמַאי וְלֹא כְּמוֹ הֵלֵל.

אֲבָל לְכָל הַפְּחוֹת בַּיּוֹם שְׂשִׁי, וְדָאֵי שְׂצַרִּיכִים לְהִזְכִּין אֶת הַדְּבָרִים לְקִרְיַת שֶׁבֶת, וְזֶה מְצָנָה גְּמוּרָה, יַחַד עִם הַמְצָנָה שֶׁל כְּבוֹד אֵב וְאֵם שְׂנֵאָמְרָה לְאַחַר הַמְצָנָה שֶׁל שֶׁבֶת.

שֶׁבֶת שְׂלֹום.

משל ונמשל

בשבת אסור לבקש בקשות, ולכאורה הוא נראה כמו הפסד, שכן מבואר בזוהר שתפילות שבת אינם חוזרות ריקם.

אך האמת היא, שבשבת אין צריך לבקש בקשות, כי השבת עצמה יכולה היא שתרחם.

משל למה הדבר דומה: מתרים לשייבה מסויימת רצה לקבל מאחד העשירים הגדולים סכום כסף גדול, וידע שאותו עשיר הוא אמנם טוב לב, אבל אם יבוא ויבקש ממנו בעד ישיבתו, יתן סכום לא גדול במיוחד, כפי שנותן לרבים הפוקדים את ביתו לצורך התרומה לצרכי מצוה.

מה עשה? פגש את הגביר על יד ביתו, ושאלו היכן יש בסביבה מסעדה בו יכול לאכול ולטעום דבר מה. הגביר בטוב לבו, הזמין אותו אל ביתו, שם ישבו יחד לארוחה טובה, ונעמה להם חברתם. כשגמרו את הסעודה, הזמין העשיר את היהודי דנון, שיבוא שוב פעם נוספת בהזדמנות קרובה, וכך התחברו יותר ויותר, עד שבאחד הפעמים שוחח האורח על תפקידו, וסיפר על הישיבה שלמענה נמצא הוא באיזור זה, תוך כדי שהוא מספר על תוכניותיהם לבנות בנין גדול.

הגביר שכבר היה ידידו, אמר מיד שהוא רוצה לתרום את הבנין החדש, ועוד ידו נטויה לעזור לשייבה ימים רבים.

הנמשל: בשבת נמצא היהודי קרוב לבורא יתברך, ואף עונג העולם הזה הוא בקירבת ה'. משכך נוצרת קירבה וידידות, שעל ידה יכולים לפעול הרבה יותר מאשר בבקשות מפורשות.

שבת מלכתא חלק ב' פרק ז'

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואת, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com